

vejen, hvor er saa den økonomiske og sociale Retfærdighed i det, det ærede Medlem her foreslaar?

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bang: Det ærede Medlem siger, at jeg ved godt, at han ikke har kunnet sondre Gaardene efter deres Størrelse i 1909. Ja, det var det, jeg sagde, og derfor angreb jeg det ærede Medlems Beregninger, fordi jeg mente, de let kunde blive misvisende.

Saa vil jeg sige, at det ærede Medlem kan ikke komme og vise et eneste Sted, hvor jeg har sagt, at Tiendeloven var retfærdig. Det ærede Medlem har derimod sagt, at min Dom over Tiendeafsløsningsloven nu var forskellig fra, hvad den var i 1903, og det har jeg bevist, at det forholder sig ikke rigtigt.

Stensballe: De Herrer Socialdemokrater have i ganske særlig Grad henvendt deres Opmærksomhed paa mig. (Afbrydelse). Det er ikke saa underligt, siger det ærede Medlem, og det kan kun glæde mig, at de Herrer fra første Øjeblik af, at jeg satte mine Fødder her i denne Sal, begyndte at henlede Opmærksomheden paa mig. Deres Referent, en ikke ukendt Referent til de lokale Blade omkring i Landet, gav da følgende Bekrivelse af mig: „Han skrider gennem Salen som den skinbarlige Lucifer, der er paa Jagt efter en Sjæl. Hans Ansigt er koldt og haardt, hans Haar stritter, og hans Skæg er et urskovagtigt, mørkt Junglekrat.“ Jeg beder nu ærede Medlemmer se paa mig, om de saa kunne opdage det urskovagtige, mørke Junglekrat paa mit Ansigt, og hvis de ikke kunne opdage det, maa man antage, at de Herrer deraf ville kunne drage den Slutning, at den øvrige Skildring er lige saa paalidelig. Men da saa endelig Forhandlingen begyndte, har det nu vist sig, at der er ikke mindre end 5 af de socialdemokratiske Folketingsmænd, der have rettet deres Pile mod mig. Først, som naturligt kunde være, Formanden for den socialdemokratiske Bestyrelse, det ærede Medlem fra Fakse (Stauning). Selvfølgelig talte han i en overlegen Tone, det var ganske naturligt, at han som Formand for et saa mægtigt Parti maatte tiltale et ungt Medlem paa en saadan Maade. Derefter kom de ærede Medlemmer fra Aalborg (N. C. Christensen) og Næstved (Andreasen) og nu sidst de to meget ansete

Medlemmer, det lærde Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) og det ærede Medlem, som er Ordfører for Socialdemokraterne under Finanslovbehandlingen, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Begge disse to Medlemmer have gjort mig den Ære at tage mig alvorligt og grundigt under Behandling, og de ville derfor finde det naturligt, at jeg, for saa vidt de ikke have forudsat, at jeg skulde blive saa forbløffet, at Munden overhovedet blev lukket paa mig, gjorde Forsøg paa at svare dem paa deres Henvendelser.

Jeg skal begynde med det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds. Dette ærede Medlem vendte navnlig sin Opmærksomhed mod to Punkter af det, som jeg havde sagt. For det første var der Spørgsmaalet om den saakaldte obligatoriske Øvelse i Vaabenbrug og for det andet Spørgsmaalet om Husmændene med deres Køer og Høns. Hvad det første angaar, bad det ærede Medlem mig endelig svare paa, hvad Venstre havde haft til Hensigt med Rifflerne i 70erne. Han mente, at det var et Spørgsmaal, som var i højeste Grad generende for mig; men det ærede Medlem tager ganske fejl. Det er for mig aldeles ikke noget generende Spørgsmaal. Jeg var med i den politiske Bevægelse den Gang, det er rigtigt, jeg var tilmed Formand den Gang for Grundlovsværneforeningen i Givekredsen, men jeg vil sige med Sandhed, at jeg aldrig nogen Sinde har været med i Riffelbevægelsen. Derimod fandt jeg, at denne Bevægelse var baade urigtig og uklog, det var min personlige Mening, og jeg tror yderligere at turde sige, at de betydeligste Mænd blandt Venstrelederne den Gang — jeg tænker særlig paa Berg, Bojsen og Høgsbro — gik ikke med til at støtte denne Bevægelse end sige til at fremkalde den. De andres Stilling kender jeg mindre til, men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at hverken Holstein eller Hørup havde en fra deres synderlig afvigende Mening. Jeg vil i øvrigt ikke sige — dertil er mit Kendskab til alle Landets Rigsdagsmænd for lidet intimt, og den Oversigt, jeg kan have over Forholdene ikke stor nok —, at der slet ingen Rigsdagsmænd kan have været, der har sympatiseret med denne Bevægelse, men jeg tror ikke, det gælder de ledende Mænd. Vende vi os derimod til de Herrer Socialdemokrater og se paa, hvad de ville med deres Vaabenbrug, møder der os et ganske andet Syn. Det er ikke en enkelt opdukkende Bevægelse, der har sat de Herrer i Gang, nej, det er derimod en